

A portrait of a middle-aged man with a shaved head, smiling. He is wearing a white suit jacket, a white shirt, and a red tie with a pattern of small, colorful circles. A red pocket square is visible in his jacket. The background is a soft-focus landscape with white clouds and a greyish rock formation on the left.

**Đức Thầy
Lương Sĩ Hằng**

Chơn Kinh 12

Chơn Kinh 12

*Chung vui nhơn loại khắp trần gian
Cố gắng tu tâm sửa bạc bàn
Nguyên lý sống động tùy duyên thức
Bình tâm thanh tịnh sống tâm an*

“Chung vui nhơn loại khắp trần gian”: Nhơn loại đồng trong một nguyên lý hóa hóa sanh sanh, phải vui hợp mới tiến bước được.

“Cố gắng tu tâm sửa bạc bàn”: Cố gắng tu tâm, sửa nội tâm cho nó quân bình nhiên hậu mới bạc bàn nguyên lý, nắm đó mà tu tiến.

“Nguyên lý sống động tùy duyên thức”: Nguyên lý của Trời Đất lúc nào cũng sống động. Nếu chúng ta thanh tịnh, thì chúng ta hiểu được Trời, Đất và Đạo lúc nào cũng bình an.

“Bình tâm thanh tịnh sống tâm an”: Lúc đó cái tâm

của chúng ta nó quân bình thanh tịnh; sống một cuộc sống an lành, có Trời, có Đất, có Đạo.

Chung vui trong huynh đệ tử muội, sống trong có có không không mà tiến hóa. Biết cơ thể là tạm: Tất cả mọi người giáng lâm xuống thế gian, một thời gian rồi cũng phải ra đi. Đi bằng cái gì? Đi bởi phần hồn. Phần hồn phải tu, đạt tới quân bình, mới dứt khoát không bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh nữa, mới thật sự tiến hóa đi lên thay vì đi xuống. Vui trong sự thanh nhẹ của Trời Đất mà tiến hóa, không còn bỡ ngỡ nữa.

Hiểu được cái nguyên lý có Trời, có Đất, có Đạo là lúc nào cũng bình an, an vui; sự đối đãi giữa con người và con người nó bộc lộ một tình người sống động, vui đẹp trong xây dựng tiến hóa chung, không còn sự bỡ ngỡ nữa. Mình hiểu được cái gốc gác của

chính mình, đâu còn bỡ ngỡ? Thành tâm tu luyện. Cần sự thanh tịnh mới tiến hóa. Cần sự thanh tịnh mới thật sự sáng suốt. Xây dựng cho cơ đồ tâm linh của chính mình đang làm chủ cái Tiểu Thiên Địa này là cái thể xác. Phần hồn không sáng suốt, làm sao làm việc được? Phần hồn phải thanh tịnh, tức là sáng suốt; quyết định việc gì nó cũng rõ rệt, không có tai hại cho chính mình, và không có hại tất cả mọi người ở xung quanh, mới kêu bằng đạo đức.

Thế gian này chỉ có một đạo tình thương và đạo đức: thương mình mới chịu tu; rồi khai mở được thanh tịnh mới biết đạo đức là cái gì. Biết con đường đi tiến hóa bằng cách nào cho thích hợp và dễ dứt khoát không bị lưu luyến ở nơi cảnh tạm nữa. Lúc nào cũng vui trong thanh tịnh. Quý thương chính mình mới biết quý thương vạn linh cùng Trời Phật. Trời Phật đã dày công, dứt khoát

vượt khỏi sự lôi cuốn của trần gian, mới xứng đáng là Trời Phật trong thanh tịnh, từ bi và đại bi tận độ quần sanh. Lúc nào cũng ban chiếu cho quần sanh sống trong một cảnh sống an vui đầy đủ, không có thiếu thốn.

Nhưng mà làm người vì tâm tối, phần hồn giam trong cái thể xác. Tiểu Thiên Địa này tâm tối. Tham nó càng tham thêm. Xây dựng trong tham dục chớ không có giải thoát. Chỉ có người tu dứt khoát mới giải thoát. Tu mà không đạt tới quân bình thì rất khó dứt khoát. Chúng ta tu đạt tới quân bình, hiểu được nguyên lý của Trời Đất và chính bản thân, thì sự liên hệ không ngừng nghỉ, tiến hóa tới vô cùng, khỏe mạnh. Điện lành của Càn Khôn Vũ Trụ lúc nào cũng hỗ trợ cho thân xác được an khương, tự tại trong thanh tịnh tu tiến.

Chúng ta đêm đêm ngồi thiền là làm việc với Thượng Đế. Thượng Đế là làm việc với tất cả những sự thanh nhẹ nhứt của cả càn khôn vũ trụ, cho nên chúng ta mới sớm thanh tịnh được.

Mỗi một giờ Thiền của chúng ta là giờ làm việc, chớ không phải giờ chơi giỡn đâu. Chúng ta phải nghiêm chỉnh như vậy thì con ma lười biếng trong thể xác nó mới tự động rời khỏi thể xác và siêng năng tu tiến; mới thấy nhiệm vụ của nó đêm đêm phải làm mới tiến. Đêm đêm không hành thì không bao giờ tiến. Cho nên, mọi người tu Vô Vi đều ân cần làm việc, thấy chính chúng ta đang làm việc cho cả càn khôn vũ trụ; không phải làm việc cho chính mình. Lúc nào cũng học từ bi và thực hiện từ bi, mở rộng đường đi cho phần hồn sau khi lìa khỏi xác: việc làm có ý nghĩa.

Dêm dêm làm như vậy là lo cho tương lai của phần hồn; không bị tội phước, không bị ràng buộc bởi những sự sai lầm mà chính mình đã tạo nhiều kiếp. Cho nên, tu thì mới vượt khỏi ; không tu, không cách nào tháo gỡ được những sự rối ren trong nội tâm mà tiến hóa về chơn thức sẵn có của chính chúng ta. Từ đó chúng ta mới có cơ hội tiến tới ánh sáng vô cùng ở cõi trên, thì sẽ không còn lo âu, và dứt khoát tất cả những sự ràng buộc trong nội tâm ; tiến trong sự thanh nhẹ an bình.

Khắp thế gian, như loại mọi người ý thức được nguyên lý của Trời Đất thì cuộc vui nó sẽ bùng dậy. Vui biết là bao nhiêu : nhìn nhau trong xây dựng ; không có nhìn nhau trong mưu lợi. Người tu Vô Vi có cơ hội họp mặt với nhau trong mỗi Đại Hội, là trong cái tinh thần xây dựng nhìn nhau coi thử, “Người này có thiên tốt không ; mặt tươi, mắt sáng

không ?” Đó là cũng đủ trả lời cho chúng ta, chỉ dẫn cho chúng ta đường phải đi. Cho nên, chúng ta luôn luôn có đại hội chung vui : huynh đệ có cơ hội bạc bần bất cứ ở góc trời nào, trong tinh thần xây dựng dẫn tiến, tu tâm sửa tánh rõ ràng.

*Thân này ảo ảnh chẳng được trong
Bất ổn tâm thân tạo rối lòng
Tâm động khó thành, tâm tạo khổ
Mê làm tự thức chẳng còn mong*

“Thân này ảo ảnh chẳng được trong:” Thân này ảo ảnh không có được trong, rước những chuyện ảo ảnh, muốn chuyện này, chuyện nọ, là tức là ảo ảnh, không có trong.

“Bất ổn tâm thân tạo rối lòng”: Thấy những chuyện xung quanh của chúng ta không ai hòa hợp với chúng ta được là bất ổn rồi. “Tâm thân tạo rối lòng”, lo âu mà không biết lo âu chuyện gì?

“Tâm động khó thành tâm tạo khổ” Cái tâm động, việc gì cũng khó thành; chỉ ôm lấy cái khổ là tâm tối mà thôi.

“Mê lầm tự thức chẳng còn mong”: Sự mê lầm của chúng ta mà chúng ta hiểu được giá trị của mê lầm, mà ăn năn sám hối, thì không còn mong sự giúp đỡ của Trời Phật nữa. Chính mình tự tu tự tiến mới thật là con người ở mặt đất. Dẫn thân ở thế gian học mọi sự kích động và phản động để thăng hoa. Thượng Đế đã an bài rõ rệt. Không có người nào giỏi hơn người nào. Tự thức tự tu là người đó là tài giỏi. Tự sửa mình mới thật là tài giỏi. Không chịu sửa mình, làm sao tài giỏi? Có tài không sử dụng, có sự sáng suốt cũng không sử dụng, làm sao cơ tạng và trí óc chúng ta tiến hóa được?

Hieu được điều này, dốc lòng hướng về thanh tịnh mà tu để hỗ trợ cho tâm thân yên ổn trong suốt kiếp làm người, lúc chết biết bao nhiêu bạn bè rước chúng ta, ở cõi thanh nhẹ, biết bao nhiêu minh sư tận độ chúng ta khi chúng ta lìa xác. Tại sao không giữ cái lập trường đó để thức tâm sửa tiến lấy chính mình mà còn ỷ lại nơi sư phụ, nơi Tiên, nơi Phật, làm mất giá trị khả năng sẵn có của chính mình mà không hay? Chuyện gì cũng nhờ thiên hạ, mà chính mình sáng suốt làm được, không làm. Cho nên hỏi: “Lúc chúng ta cơ cực, ai giúp ?” Chính mình phấn đấu mới có ngày nay.

Cho nên, những người Việt Nam vượt biên ra đến đây, thậm chí sắp chết nữa, không có cơm ăn, không có nước uống, nhưng mà được cứu. Do ai? Do tâm thức; do cái nhân quả của hành giả đó tiền kiếp có tốt xấu bây giờ mới được cái phước may đó; được

cái phước may đó mà không biết tu, không biết trở về với thanh tịnh là tự hủy một kiếp này, không tiến hóa nổi; tương lai không tiến hóa nổi, chắc chắn nó như vậy. Dịp may cho chúng ta tiến nơi thanh nhẹ và không chịu tự tiến, rồi nhờ đỡ người này, người nọ, thậm chí nhờ tới bùa phép để không chế người khác đem lợi cho chính mình ; đó là tội càng nặng nữa : gian tham ; càng nặng nữa ! Đó là hành động gian tham, không tốt.

Giữ tâm thanh sạch giải bỏ tất cả những nghiệp lực từ tiền kiếp tới bây giờ, thì tâm mới được thanh nhẹ. Lúc đó mới có cơ hội phát triển tâm từ bi của chính mình. Phát triển được tâm từ bi thì mới dần thân tận độ quần sanh, không có so đo, không tính toán. Học trật tự của càn khôn, tức là tiên học lễ hậu học văn; những người đi trước khổ hạnh, chúng ta nên cung kính đó là sự

thật, đường lối chúng ta sẽ đi đến. Càng đi càng tiến; ý thức như vậy là càng đi càng tu càng tiến và càng khai mở tâm thức.

Con người hiểu lấy được mình thì gia cang ổn định. Còn không hiểu được mình, đồ thừa người này, người nọ thì gia cang bất ổn, thậm chí vợ chồng ngủ một giường cũng đồ thừa lẫn nhau, không chịu hợp tác để xây dựng mái nhà tình thương và đạo đức của Thượng Đế đã ân ban.

Có gia đình là có mái nhà tình thương và đạo đức; không ai muốn con mình bị nạn; không đứa con nào muốn cha mẹ bị nạn; đó là đạo đức. Mà mỗi người chỉ tự tu tự sửa cơ tạng thanh nhẹ, hòa hợp với thanh, thì làm gì có trọc hút mà nạn? Trừ phi mỗi ngày mỗi hơn thua, mỗi ăn nhậu, đem cho cơ tạng nó càng ngày càng nặng trọc, nó mới hút trọc. Nhiều khi

đi đường đụng xe cũng chết là tại vì trược mà thôi.

Con người sống ở thế gian xài đâu có bao nhiêu; ăn cũng không có bao nhiêu. Chính người Việt Nam là không có ăn nhiều, không ăn một cục thịt bự như người ngoại quốc; chút chút cả gia đình đủ ăn rồi. Người tu lấy nguyên khí của Trời Đất hỗ trợ cho cơ tạng mạnh khỏe thì không cần thiết vật chất nhiều, ăn ít cũng khoẻ chớ không có đòi hỏi. Lúc đó chúng ta mới có cơ hội thực hiện tình thương và đạo đức. Thương ai? Thương mình, không có hủy hoại mình.

An nhiều là hủy hoại cơ tạng: trong cơ tạng con người đều là mỏng, mà ăn, ăn cho nhiều, cho sướng, cho ngon, sau khi ăn rồi mới là thật sự hành hạ cơ tạng mệt nhọc. Sự vận hành trong cơ tạng không thông. Thay vì nó vừa đủ nó thông, mà chúng ta cho nó quá là không thông. Ở

đời này cái gì quá là hư. Muốn quá cũng hư, thương quá cũng hư, làm cái gì cũng hư. Cái gì quá cũng đều hư hết. Thương là hại, thương là hại; rất rõ ràng.

Khi tu thanh nhẹ rồi mới bước vào vị trí rõ rệt, minh tâm kiến tánh, thấy sự sai lầm của chính mình, tánh hư tật xấu của mình, và chủ kiến của mình phải dứt khoát; không nên nuôi dưỡng chủ kiến của chính mình mà hại tâm thân, không tiến, cũng như khóa cửa la làng mà thôi. Chủ kiến là đóng cửa la làng, không tiến được. Hòa đồng mới thật sự là thăng hoa tiến hóa.

Cho nên, Vô Vi không có không chế một ai. Người nào tự thức cứ tự tu đi, rồi nó sẽ tiến. Cứ bao nhiêu công chuyện đó, hành tới thì giải mở tất cả mọi việc trong tâm thức của chính mình. Tự mình hiểu lấy mình nhiều hơn. Không phải lệ thuộc của một ông sư

phụ hay là của một người truyền pháp. Chúng ta có quyền minh xét hành động người truyền pháp có tốt không; làm đúng không; sửa đúng không; thật tâm phục vụ hay là không? Chúng ta có quyền đó. Thì chúng ta hành, hành làm sao tốt hơn người truyền pháp, đó là nhiệm vụ của chính mình.

Cứ chống người này, chống người kia, chống người nọ ; chống chế độ này, chống chế độ kia, chống chế độ nọ, mà không biết sửa chữa mình. Mình có hay hơn người ta không, mà mình chống người ta ? Lỡ lời, nói bậy. Khi mình hiểu được sự mê lầm của chính mình, là không có cầu ai hết, thì chỉ tự sửa. Do ai mình sanh bệnh ; do ai mình bị đọa Địa Ngục ? Chính mình ! Có mắt, mũi, tai, miệng, hướng ngoại và không có hướng nội, để phát triển trung tim bộ đầu để thoát, thì không có cầu mong ai giúp đỡ được hết !

Thành tâm tự nguyện tự sửa lấy chính mình và thấy rõ cái cơ cấu cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban là thể xác chúng ta, vi diệu vô cùng, rất có trật tự hòa hợp với luồng điện cả Càn Khôn Vũ Trụ.

Nhưng mà sống, chỉ ăn mà không hiểu điện. Muốn hiểu điện thì chúng ta thấy rõ ràng, cắt một cục thịt heo thấy nó đỏ, rồi một chập thét nó đen đi. Luồng điện nó ly khai ở đó, nó trở về cát bụi, nó đen đi, không còn linh động như lúc mới làm thịt. Đó là điện. Mà cơ tạng chúng ta không có điện con người nó buồn rầu, yếu ớt, sự vận hành giao thông trong cơ tạng không tốt làm nguy hại vô cùng. Do ai? Do cái miệng tham lam. Đã tham mà còn dục. Tham đã hại rồi, còn dục còn hại nữa, bài tiết tinh khí, cơ tạng càng ngày càng yếu ớt, khó tu khó tiến cũng chính mình.

Ăn năn sám hối càng sớm càng tốt. Chỉ có chúng ta sai, chẳng có ai sai. Chính mình sai, mọi người trong gia đình hiểu như vậy thì gia đình tạo được một hòa khí tốt đẹp vô cùng. Cuộc sống dưới mái nhà thương yêu của Thượng Đế đã ân ban, phục vụ cho nhau, không có cầu lợi ích kỷ tạo loạn, tạo khổ cho gia cang.

Phải sửa mới tiến, không sửa không làm gì tiến được hết. Xung danh tu phải tu cho đúng đắn, tu cho đàng hoàng, thật tâm thật tình tu, nhiên hậu mới có cơ hội phục vụ quần sanh. Quần sanh đang vây quần trong sự khổ, tranh chấp, chậm tiến, khối óc không mở. Chúng ta bằng lòng tu sửa để cho khối óc chúng ta mở, cơ tạng chúng ta thông, hòa hợp với nguyên lý của càn khôn vũ trụ. Hỏi chúng ta làm gì? Chúng ta làm một việc cho tất cả mọi việc, ảnh hưởng tất cả mọi người cùng tu cùng tiến trong nguyên lý sẵn có

chớ không có xin xỏ bất cứ ai hết. Hành đi sẽ rõ.

Vốn Trời Đất đã cho không có eo hẹp với chúng ta, mà chúng ta manh tâm eo hẹp là tự hại, tự giết mình. Những người keo kiệt eo hẹp đó cuối cùng máu huyết vận hành không được thì chỉ có chờ chết thôi, sanh ra bệnh nan y chỉ có chờ chết thôi. Còn người tu nó lợi lộc cái chỗ nào? Lúc sống nó lo cho phần hồn, biết tu, tự giải, lo cho phần hồn, thì lúc chết phần hồn nó sẽ được thanh nhẹ. Đó là lo cho tương lai.

*Cầu mong không đạt khó phân minh
Tâm tu đời đạo rõ tiến trình
Tâm thân bất ổn tùy duyên nghiệp
Sửa tiến không lùi tự giác minh*

“Cầu mong không đạt khó phân minh”: Cầu mong không đạt thì chúng ta khó phân minh. Đứng trước hình Phật xin này xin nọ mà không có đạt được,

thì biết ai giúp mình bây giờ? Không có phân minh được cái việc làm của chính mình.

“Tâm tu đời đạo rõ tiến trình”: Cái tâm mà chịu tu sửa đời lẫn đạo thì rõ cái mức tiến của chính mình.

“Tâm thân bất ổn tùy duyên nghiệp”: Tâm thân bất ổn là tùy duyên nghiệp của mình đã tạo từ tiền kiếp tới bây giờ.

“Sửa tiến không lùi tự giác minh”: Sửa đi, tu đi, tiến đi, không có lùi bước. Lúc nào cũng sửa, bằng lòng sửa, lúc nào cũng sửa, bằng lòng sửa, là tự giác minh, tự hiểu được nhiều chuyện của chính mình từ tiền kiếp đến bây giờ, mà lo ăn năn sám hối, tiếp tục lo tu. Không có nên suy luận chuyện đời mà trách Trời Phật là một điểm sai vô cùng.

Trời Phật đã thể hiện thể xác cho chúng ta thấy từ trong khổ tiến tới sự thanh nhẹ vô cùng. Người đời không biết lấy chữ gì nói, đặt tên kêu “Phật.” “Phật” là thanh nhẹ, từ trong chữ “Phát” mà ra – chữ Tàu – chữ “Phát” mà ra: thanh nhẹ, vậy thôi. Chớ “Phật” đâu có phải đặt một tên, một ông Phật này, ông Phật kia, ông Phật nọ, để phạt người này, người kia, người nọ? Cái đó là sai, không hiểu.

Tánh tình ngoan cố ở thế gian không chịu giải mở, rồi đặt ông này ông nọ để hù hiếp nhân loại không tiến hóa nổi. Chớ kỳ thật những hình ảnh chúng ta đã thấy, Thích Ca cũng phải tu trời chết mới đạt được hào quang tốt đẹp. Đạt Lai Lạt Ma cũng tu ngày tu đêm, bỏ ăn bỏ uống, mới đạt được một luồng điện thanh dịu để tận độ quần sanh. Ngày hôm nay ai nhắc đến hai vị đó cũng phải tu nhiều, phải thiền

nhiều, nó mới ổn định, thật sự nhập định mà xuất phát đi lên. Nếu không thật sự nhập định không có đi đâu được hết.

Cần tu nhiều, thế gian là ăn nhiều tu ít. Ăn nhiều thì nó sẽ bày vẽ những chuyện vọng động bên ngoài không, tham muốn đủ chuyện thì tu lại ít, tranh chấp là nhiều, giữa bạn đạo với bạn đạo cũng tranh chấp. Thì kẻ tu không có chơn chánh, còn tâm đời, hay phê bình người khác, hay chê người này, chê người kia, chê người nọ. Đó là tâm đời, không phải tâm đạo. Tâm đạo đâu có chê ai. Tâm đạo là tận độ, nói sự thật của chính mình đủ rồi, lo tu tiến để ảnh hưởng người kế tiếp.

Lo tu tiến thì từ trường chúng ta thanh nhẹ, lời nói chúng ta chất phác hơn, rõ rệt hơn mới ảnh hưởng người kế tiếp được, trong nhịn nhục, khiêm nhường

mới tận độ được quần sanh. Cho ta là hay, cho ta là giỏi, làm sao độ được? Rồi thậm chí nói tôi bây giờ là tôi tu thành Phật Di Lạc rồi. Cái chuyện đó dễ quá. Không phải dễ nói đâu.

Di Thiện Tồi Lạc: mình đã làm đủ điều thiện chưa mà đi tới cái sự lạc quan tiến hóa? Chính tâm thân mình không lạc quan mới xưng danh; cái danh đó để hỗ trợ cho cuộc sống, cũng như người làm “business,” làm ăn thôi. Kỳ thật con người tu phải thanh nhẹ mới thật là người tu. Người tu mà thiếu thanh nhẹ, thuộc là thành phần mê chấp, dị đoan bất chánh, rồi ôm sách này sách nọ, rồi làm thầy địa lý; nhưng mà địa lý của chính mình chưa thông, làm sao làm thầy địa lý bên ngoài? Rồi tử vi; tử vi mình cũng không biết của chính mình nữa, rồi làm sao làm thầy tử vi? Phải bán để ăn không? Cái tội đó ghi chép ngay trong tâm thức của

mình; lúc chết là xuống phải thọ lãnh, chắc chắn nó như vậy.

Còn thật thà chất phác tu tiến thì không có cái gì mà động loạn, không có cái gì phải lo âu. Chuyện gì nó đến là nó đến; cái luật đến là phải đi. Thì chúng ta hiểu rõ cái luật nhân quả rồi, không có lo nữa. Bình tâm lo tu, bình tâm hướng về thanh tịnh mà hành sự, thì mọi việc tương lai sẽ tốt lành, phần hồn sẽ yên ổn.

Cho nên, nhiều người ở thế gian hướng ngoại, thấy người đời không có tu, sao người ta tốt hơn mình, người ta có phước hơn mình? Người ta đã tu nhiều kiếp rồi, bây giờ có được chút xíu phước đó thôi; không phải là quan trọng đâu! Dù có bạc tỉ cũng nắm không được mà, thì cũng như một chút xíu phước của Trời Phật cho thôi; mà không biết làm phước

thì mất phước luôn. Người có tiền không biết làm phước, mất phước luôn. Cái luật tự nhiên nó như vậy. Có nhân thì có quả; có đầu có đuôi rõ ràng.

Cho nên, người thế gian tham lam, mê muội, tranh chấp, thậm chí ở người tu cũng cạnh tranh với người tu, không chịu thức tâm, tự hành để ảnh hưởng người kế tiếp. Hào quang càng ngày càng lớn rộng; không biết giá trị đó, đâm ra tranh chấp giành giật. Giành giật để tử để làm gì? Để tử là ai? Để tử là người thức tâm đi tu, thì nó phải tự tu, chớ mình ôm nó làm gì? Mình cũng một phần tử như nó; mình lo tu là phần mình là chánh. Không nên ôm người này người nọ, rớt cuộc rồi tạo động tạo khổ cho chung, chớ có ích lợi gì đâu! Người tự thức nó mới dưỡng mãnh tu tiến.

Thế gian thấy rõ ràng người chịu học võ là võ giỏi, mà mỗi đêm mỗi ngày cũng phải học, phải luyện võ nó mới tinh vi được; nhưng mà cuối cùng cũng phải chết. Chỉ có người tu, thức tâm lo cho phần hồn tiến hóa, đêm đêm lo cho phần hồn tiến hóa là thật sự lo cho tương lai. Đến giờ phút lâm chung chúng ta không có rối ren bận rộn: ra đi là ra đi, vì đêm đêm chúng ta chuẩn bị đi rồi.

Cái chuyện đi là thông thường đối với những người Vô Vi, không có bị sợ. Lúc chết là vui, không có buồn. Gia đình không có nên khóc, lúc nào cũng quý trọng đưa người đi mạnh khỏe. Từ trường mình tốt, dâng lên, giúp đỡ cho hành giả tiến tới âm áp thay vì lạnh lùng.

Cho nên, Vô Vi không có bày đám, không có cúng quảy, nhưng mà có cái tâm hướng về người chết

thôi là người đó ấm áp rồi. Chớ không phải dâng hoa quả cho người chết. Đã chết là xác rồi người ta ở không khí khác, ăn uống khác, đi đứng khác; mà chúng ta lại dâng, ngược lại những cái chuyện kêu bằng không có xài được cho người ta, phản nguyên lý, giúp đỡ được cái gì? Tạo nghiệp cho chính mình thêm!

G iết con bò, giết con heo cúng ông bà, là mình mang nghiệp, nghiệp sát. Còn thành tâm cầu nguyện cho ông bà, thì ông bà được ấm vì luồng điện từ trường của chúng ta hòa hợp từ trường của tổ tiên, thì nó mới hợp, nó mới thanh nhẹ được, nó mới ấm áp được. Cái đó là thật tâm thật sự hướng về phần hồn của những người đi trước. Khi mà chúng ta hướng tâm về phần hồn của người đi trước thì chúng ta tạo được cái gì? Tạo hạnh đức cho chính mình: từ từ nó sẽ phát triển tâm từ bi,

hòa hợp với nguyên lý tận độ quần sanh, thì tất cả tương lai sẽ được an vui. Tu phải ý thức như vậy. Tu mà không ý thức sự thật là tu sai. Bày việc này, bày việc kia, bày việc nọ, bày đủ thứ, mà không có lối thoát cho hành giả kế tiếp là tội rồi.

Người tu Vô Vi phải nói sự thật: sự thật là chúng ta đang hành, đang tiến; nói sự thật chúng ta đang hành, đang tiến. Người chưa hành họ sẽ hành và họ sẽ tiến. Đứng đường lối không? Còn tạo những sự mê tín nhờ đờ thì đâu có tiến được? Nhờ pháp tự hành tự giải, đó là chánh, và thấy rõ khả năng tiến hóa của chúng ta là vô cùng, không bị giới hạn, nếu chúng ta chịu làm và thực hành đúng đắn. Cứ vậy mà đi tới.

Trời Đất, Trời che Đất chở rõ ràng; mọi người có cơ hội tiến hóa hòa hợp với Trời Đất. Thì chúng ta có gia đình, quý thương gia đình; có vườn hoa, biết quý thương vườn hoa, là vườn hoa sẽ tốt đẹp. Tâm chúng ta gieo trồng ý thiện lành tận độ quần sanh tự thức, đêm đêm lo tu. Ta là người, người là ta; tất cả mọi người sẽ đồng tiến như ta đã và đang tiến, đó là chơn chánh nhất.

Không nên viết kinh kệ tùm lum mà chính mình không thoát, rồi đâm ra gian dối nói láo: “Tam sao, thất bản,” chép cái này, cái kia, cái nọ, chỗ này một chút, chỗ kia một chút, rồi cũng nói đi giảng đạo, chớ chính tâm thức nó chưa khai triển. Chưa sáng, chưa thấy lấy chính nó, mà nói cái gì? Bày thêm áo mão để cho mắt phàm sợ thôi. Chớ người mà có tâm thức khai triển đâu có sợ áo mão. Hướng về phần hồn, hướng về nguyên lý của Trời Đất đâu có sợ áo

mã. Áo mã để làm gì? Che bên ngoài, không có sự thật. Tâm thức là sự thật. Người tu cần phát triển tâm thức.

Người sống ở thế gian này hiểu cảnh kích động và phản động của gia cang mà lui về thanh tịnh, thì tâm thức nó cũng sáng lạn như người tu trên núi vậy. Tu tại thị là vậy; tu tại thị phải biết lấy oán làm ân: tất cả đều xây dựng cho chúng ta tiến hóa, chớ không ai hại ta. Chính ta là người hại ta mà thôi. Nên dứt khoát như vậy mới tu tiến. Dễ dãi và rất đơn giản, không có gì khó khăn hết! Gia đình nào cũng có thể tu được; gia đình nào mà biết được hoàn cảnh là ân sư, là có thể tu được. Những sự kích động và phản động trong gia cang chúng ta, bằng lòng ngồi lại nhịn nhục thì nó sẽ qua; tất cả mọi việc sẽ giải quyết được; không có cảnh ly tán của gia cang đâu.

*Giác minh khai triển thức tâm lành
Giải quyết tâm linh tội giảm khinh
Đời tạm không cần gieo chuyện ác
Thực hành dứt khoát hướng tâm linh*

“Giác minh khai triển thức tâm lành”: Khi mà chúng ta tu tới tự giác tự minh, hiểu được, khai triển thức tâm lành, lúc đó sự quân bình trong nội thức có, tâm từ bi có.

“Giải quyết tâm linh tội giảm khinh”: Hướng về tâm linh mà thẳng hoa tiến hóa.

“Đời tạm không cần gieo chuyện ác”: Thế gian là đô thị giả, tạm bợ mà thôi, không cần, làm điều ác làm gì.

“Thực hành dứt khoát hướng tâm linh”: Phải dứt khoát thì mới hướng về con đường tâm linh tu tiến được, thực hành pháp môn đứng đắn nhiên hậu mới

có kết quả.

Tu là phải hành pháp; cương quyết hành pháp thì nội thức khai triển, huyền bí trong nội tâm cũng khai triển. Mọi lãnh vực trong nội tâm nội thức đều khai triển, thì ta không cần làm những điều ác ôn như thế gian không hiểu về tâm linh, thực hiện chuyện hơn thua, biến thể của nó là ác ôn: giành cho kỳ được, nhưng mà làm sao hưởng hết những số tiền mà mình đã giựt cướp được của người khác?

Nhiều người suốt một kiếp người xài không hết số tiền đó, cứ dăm dăm đi kiếm tiền, kiếm tiền, kiếm tiền; thét rồi khô, khô, khô, bù đầu mà phát triển không nổi, tự hành hạ lấy chính mình và tưởng mình là một khả năng giỏi, có một không hai tại thế gian; là tạo khổ cho chính mình. Người tu tiền càng nhiều,

tội càng nhiều, chớ không phải, “Tội tiền nhiều là tội bảnh” đâu! Không phải! Người tu phải dứt khoát, tự giảm khinh lấy cái tội trạng của mình; không làm nữa nó mới giảm. Tiếp tục làm, tiếp tục nhận tiền của thiên hạ, tiền càng nhiều thì tội càng nhiều, ở thế gian thấy rõ ràng.

Chúng ta là người Việt Nam thấy rõ: có tiền, có tội; không có tiền, không có tội gì hết. Phải dứt khoát như vậy mới tu tiến. Nhiều người tu nửa chừng rồi kiếm tiền, thấy chúng ta thông minh hơn người thường, làm tiền cho nhiều, rồi tự hại mình; đâu có phát triển được? Cần tu nhiều, thì chúng ta hướng về tâm linh, chúng ta có tiền mới thật sự giúp đỡ người kế tiếp: những người khổ, chúng ta giúp họ, chúng ta không nên ôm tiền ôm bạc nữa; giải tất cả nghiệp tâm; lo tu mà thôi.

Tu, sửa, là phát triển cái tâm linh. Giàu có về tâm linh, thì tiền bạc nó phải bớt. Tiền bạc là nghiệp. Nếu tu mà còn đếm bạc, ôm bạc, giữ bạc, là tạo nghiệp mà thôi; tâm động, không bao giờ tịnh được. Hướng về tâm linh mà tu thì chúng ta có một vốn vô cùng tận phát triển; động đâu hiểu đó; duyên Trời, duyên Phật, duyên lành thế gian, chúng ta đều có hết. Chuyện gì phải nôn nóng đi làm tiền, sát hại người này, sát hại người kia; có ích lợi gì? Chuyện không ích lợi, chúng ta không làm; chuyện không cần thiết, chúng ta không làm; phải làm điều cần thiết!

Tu cho nó phát triển huyền bí của nội tâm mới là người tu. Tu mà hiểu chuyện huyền bí của ngoại cảnh, mà nội tâm không hiểu, thì cũng còn sân si; còn sân si là còn bơ vơ: lập thế, dạy người này tu, người kia tu, để cho mọi người đội cao lên. Không

được! Phải mở thức hòa đồng, thì mọi người đồng hành với chúng ta, đồng tiến, mới là môn pháp đứng đắn tu học trong xây dựng rõ rệt. Quyết tâm như vậy, cuối cùng sẽ có kết quả tốt. Còn dụng một ý niệm tham là phải bị hết: bày mưu này, mưu nọ, rốt cuộc cũng phải tiêu tan; không thành công đâu.

Người ta buôn bán gian xảo, nghiệp lực nhiều, người ta bỏ mà người ta đi tu; còn mình đi tu, lập cơ sở buôn bán là tái tạo nghiệp lực chôn Hồn chôn Vía của chúng ta! Chúng ta không làm điều đó. Thức tâm, làm những gì công hiến cho mọi người cộng hưởng, và tận độ! Đường lối đó chúng ta làm.

Người tu phải thấy mình lúc nào cũng nghèo, không tiền. Có khổ mình mới tu; sướng ai mà đi tu? Khổ mới là tu. Khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật pháp.

Bước được vào biên giới của Phật pháp thì thoát khổ, thoát nạn. Thì chúng ta từ đâu mà có cơ hội bước vào biên giới của Phật pháp? Từ khổ. Vậy chúng ta khổ là đúng đường, không có sai đường. Khổ nhục là đúng đường, không có sai đường. Cho nên, nhận lãnh cái khổ nhục để tiến hóa, lấy oán làm ân, thuận chiều xuất phát mới là người thật tâm tu.

Càng ngày càng khoẻ mạnh, càng ngày càng trẻ trung là tâm không còn lo âu nữa. Không bám víu tiền tài địa vị nữa, thì mặt mày nó mới tươi sáng được. Nếu còn bám víu tiền tài duyên nghiệp, là mặt mày nó không có sáng được, vì sao? Vì sự lo âu thay vì chúng ta dứt khoát không còn sự lo âu nữa, lúc nào cũng vui trong thanh tịnh để tiến hóa. Hằng ngày chúng ta làm những việc cần thiết và không làm những việc không cần thiết.

Cuộc sống của chúng ta có trật tự thì cái lộc của chúng ta ăn không có hết. Đừng có lo đói, đừng có lo khổ nữa, chỉ lo tu mà thôi.

Dứt khoát được điều này là người giàu có tâm linh, thay vì ôm tiền ôm bạc rồi cuối cùng cũng phải ra đi với hai bàn tay không. Vàng bạc cũng chôn dưới đất.

Còn những người mà hướng về tâm linh ra đi, vàng bạc đeo đầy mình, thanh nhẹ, hào quang xuất phát tốt đẹp. Đó là của vô tận của Thượng Đế đã và đang ân ban cho những người bằng lòng tu tiên, đến đó là sẽ có đồ tốt, thanh nhẹ, quần áo cái gì cũng thay đổi hết. Chỉ có Thượng Đế mới là Đấng Toàn Năng xây dựng cho muôn loài vạn vật. Mà nếu chúng ta không hướng tâm về đó chúng ta không thấy cái giá trị thanh nhẹ là vô cùng.

Tu là một kỳ công. Kỳ công không phải là suốt ngày làm cái đó, nhưng mà đêm đêm tu luyện là được rồi. Hòa hợp với chấn động cả Càn Khôn Vũ Trụ thì chúng ta mới là thoát được. Thoát được thì mới giải được nghiệp mà không thoát được thì nghiệp còn trơ trơ. Cho nên, nhiều người tu nửa chừng chán nản. Không nên chán nản! Sự dày công phải nhiều ngày nhiều giờ mới thành công, cương quyết như vậy. “Tu nhất kiếp ngộ nhất thời”, trong nháy mắt thì hiểu tất cả những cái gì của cả Càn Khôn Vũ Trụ mà bằng lòng tiến hóa không ngừng nghỉ và không thoái bộ, cảm thức tâm linh là thật sự một con đường tiến hóa tới vô cùng.

Tâm linh sẽ đem lại bằng an cho hành giả tại mặt đất. Mỗi người dân trong xứ mà hiểu được nguyên lý của tâm linh thì sẽ đem lại sự bằng an, quốc thái dân an cho xứ đó. Mọi người cộng hưởng hòa bình

trong thanh nhẹ và không còn sự đua đòi, tạo sự tri
trệ cho bản thân nữa. Mọi việc đều thông khai, đêm
đêm chúng ta thiền trong giờ giấc thông khai là giờ
Tý của Trời Đất.

Đêm đêm chúng ta thiền thông khai trí tuệ khai mở
thì mượn cái trớn đó mà để đi lên. Còn cái giờ đó
mà chúng ta lo ăn ngủ, thì nó thành tựu cái ý dục đê
hèn, bê trễ, sân si, tạo trược chớ không có ích gì hết!
Tu cái giờ cũng quan trọng. Tôi giờ nào tôi cũng tu
là không được! Nó phải có giờ chúng ta tu. Trời Đất
thông khai, chúng ta mới phát triển được. Không có
áp dụng cái giờ giấc bởi vì cơ thể chúng ta là Thiên
Địa hợp thành mà không theo cái chiều hướng Trời
Đất thông khai mà tu tiến là khép kín lấy chính mình,
không tiến được.

Không phải buộc ngồi tu ngày, tu đêm mà không ý thức được chuyện làm của chính mình, thì cũng là một đồng đố mà thôi, không phát triển được. Biết được chuyện làm của chúng ta, giờ giấc của chúng ta là mượn được cái trón hòa hợp với chân động của càn khôn vũ trụ mà tiến hóa thì bộ đầu chúng ta mới thanh nhẹ được. Nhiều người nói tôi chán đời, tôi tu, tôi tu tứ thời. Thời nào là hữu ích về cái gì cũng không biết, cảm đầu lo tu thét rồi sanh khùng, sanh bệnh. Phải có giờ có giấc, phải có tâm phục vụ làm việc rõ rệt mới có cơ hội tiến hóa.

*Tâm linh chuyển tiến hành trình rõ
Cảm thức trần gian vẫn khó lo
Đời tạm không hành sao được tiến
Thực hành chánh pháp chẳng còn lo*

“Tâm linh chuyển tiến hành trình rõ”: Tâm linh chuyển tiến hành trình thì rõ rệt.

“Cảm thức trần gian vẫn khó lo”: Thế gian bôn ba làm những điều không cần thiết khó lo, lo không nổi. Cho nên, trai lớn lên lấy vợ, gái lớn lấy chồng rồi lo không xuể rồi cũng sanh chuyện, rồi cũng đi tới chỗ ly tán.

“Đời tạm không hành sao được tiến”: Đời thế gian là tạm mà chúng ta không hướng về tâm linh mà hành sự thì làm sao tiến được?

“Thực hành chánh pháp chẳng còn lo”: Cái pháp nào mà khứ trước lưu thanh, giải được nghiệp tâm của chính mình thì không còn lo âu nữa. Vui trong sự tu học sẵn có. Thanh tịnh thì không sợ sự đụng chạm. Thanh tịnh thì không sợ sự kích động của ngoại cảnh. Bản thân của chúng ta cũng nằm trong kích động và phản động. Xã hội cũng đang nằm trong kích động và phản động. Nếu chúng ta hướng chiều

hướng về tâm linh thì chúng ta không còn lo âu sự kích động và phản động, thị phi của người đời.

Tâm tu phát triển là mình lo tu thôi. Mỗi một đơn vị lo tu là ảnh hưởng được người kế tiếp. Chớ không phải tôi tu cho đủ hết, tôi học đủ sách vở, ra làm sư phụ người ta. Không được! Phải tu nhiều, khai triển tâm thức trong tự nhiên và hồn nhiên, lúc đó cái âm thanh của chúng ta độ được người tu. Không dám nhận lãnh chức sư phụ, thức hòa đồng mở là chỉ có tâm phục vụ mà thôi. Ôm lấy chức quyền không phải người tu. Người tu không có quyền hạn gì hết.

Người tu là thực thi khai triển tâm bình đẳng để ảnh hưởng người kế tiếp. Chư Phật, chư Tiên cũng vậy, tu đắc rồi Ngài chỉ lo tận độ, lấy sự thanh tịnh của chính mình tận độ, tùy theo khả năng sẵn có. Chớ

không phải rêu rao hay là thách thức người khác. Không có lợi lộc gì cho chính mình. Sửa tiến để ảnh hưởng người khác là điều cần thiết nhất trong quả địa cầu này.

Nếu mà còn rêu rao địa vị là không phải chơn chánh. Mưu mô thụ lợi chớ không phải chơn chánh. Thực hành đứng đắn, hạ mình tu học. Phật pháp vô biên chuyển tiến tới vô cùng thì chúng ta không có ôm chấp. Tu mà còn ghét loại này, thích loại kia, không được! Thức hòa đồng không có, ánh sáng trong nội tâm không phát triển, còn phân chia, đâu phải người tu!

Cho nên, con người nói hoài họ nghe không hiểu, nhưng mà tới ngày lâm chung rồi phần hồn đi thọ tội, lúc đó mới thấy là “Ô! Tôi ở thế gian tôi tu biết là bao nhiêu, khổ cực biết là bao nhiêu, tại sao bây

giờ tôi phải thọ tội?” Tôi tu mà dựa trong lý thuyết của người khác, dựa theo cái gì của người khác, mà chính cái của tôi tôi không phát triển, thì tôi phải học thêm. Cái đó là cái luật tự nhiên.

Trời Phật cho chúng ta xuống thế gian chỉ có lợi cho Trời Phật chớ không hại Trời Phật. Người thế gian cho Trời Phật là ngu, không có mắt, làm bậy là bị kẹt. Kiếp này không tiến được kiếp sau cũng phải tu, cũng tiến mà kéo dài thời gian mà thôi. Chúng ta gặp được một cái pháp ngắn gọn, thực hành đứng đắn, tương lai sẽ có kết quả tốt. Thực hành đứng đắn xuất phát được mới có cơ hội hội tụ với Tiên Phật mà sống bình an vô sự.

Mang thể xác con người mà chịu tu đem lại được những gì? Ảnh hưởng cho người kế tiếp, nhân quần vui khỏe trong thanh tịnh, thật sự quốc thái dân an,

phục vụ tiến hóa rõ rệt, không còn nuôi dưỡng sự mê chấp nữa, mới chứng minh thật tâm tu. Mà tu không cho người ta đụng chạm mà tu cái gì? Tu mà người ta kích bác có một hai câu mình muốn cái gì họ cũng không cho. Họ bác mình là một cơ hội để cho mình tu. Tu được ba chút rồi muốn lập cái này kia kia nọ, mà xin phép không được rồi ghét chánh phủ người ta, ghét này kia kia nọ, ghét xã hội. Không được!

Vì trình độ mình chưa tới mình phải nhẫn nhục. Tu đúng đắn người ta sẽ mời mình giúp đỡ. Cái đó là cái luật tự nhiên. Ở đời này thấy cái gì quý, cái cây mà sanh ra cái trái tốt là họ ùn ùn theo đó mà trồng một loại cây đó để cung ứng cho xã hội được tốt đẹp. Thì cái luật tự nhiên của Trời Đất có, tại sao chúng ta không hành tự nhiên và hồn nhiên để phát triển? Câm mồm lo tu, chuyện ai thầy kệ, chuyện mình mình lo phát triển cái nội thức của chính mình trước.

Ngày ngày lo niệm Phật, đêm đêm lo tham thiền là đủ rồi, đúng giờ đúng giấc đã quy định. Giờ thông khai là giờ thiền của hành giả Vô Vi. Hành giả Vô Vi không thiền trong giờ bị kẹt và cô đọng, không được! Phải thông khai, chúng ta mới thiền trong giờ thông khai thì nó không có mệt. Có giờ thiền, có giờ ăn, có giờ ngủ, trật tự rõ rệt. Không chịu làm cho mình, đi làm trật, làm chuyện khác không à! Không có làm đúng theo cái đường lối chỉ định của người đi trước.

Người đi trước thành công, đưa lại những ảnh hưởng tốt cho mình, tại sao mình không đi đúng như vậy? Rồi sửa, gia thêm hay là bớt, tạo khổ cho chính mình mà phát triển tâm linh không được, đâm ra nghi kỵ pháp, oán trách pháp. Tự hại mình mà thôi chớ đâu hại được người truyền pháp. Người truyền pháp chịu hành pháp, không cách nào mà hại được hết. Vì

người ta không giành địa vị và người ta không có đặt quyền thế, không làm cái gì mà cho mình bắt bẻ họ được hết. Họ chỉ lo tu mà thôi! Thì chúng mình chắc chắn là họ sẽ đắc trước chúng ta.

Nếu chúng ta là người kế tiếp không chịu hành thì chúng ta chỉ dừng chân tại chỗ và không có tiến được. Tiến tới một bước lùi ba bước. Khi mà đạt được một chút xíu nói năng tầm lum, tưởng là tôi thành Tiên, thành Phật, rồi nói dóc đủ chuyện đó là lùi ba bước.

Tu được một chút, mở được một chút huệ tâm, không có rêu rao nói tầm lum. Tâm mồm để sửa, để tu, mong đúng giờ lo tu thiền là trí sáng tâm minh. Đâu cần gì phải lo âu, chỉ có thực hành thôi. Công chuyện sờ sờ trước mắt, người đi trước thành công tại sao chúng ta

không thành công? Là tại vì chúng ta lo đủ thứ, ôm chấp phê phán đủ chuyện, rồi tạo cảnh bơ vơ cho mình, rồi chê cái pháp đó không tốt. Pháp nào cũng Thượng Đế ân ban xuống thế gian. Nếu chúng ta nhận pháp nào phải dốc lòng đi đúng theo cái pháp đó thì mọi việc nó sẽ thành công.

Lúc cần tu thì năn nỉ sư phụ cho tu, tu rồi lại phản, thế gian này có. Cho nên nhiều người, người ta tu đắc rồi kêu họ sư phụ, họ cũng không thèm để ý tới cái chữ “Sư phụ” vì những người sư phụ trước đã độc tài làm sai quá nhiều; bây giờ cái chữ “Sư phụ” người ta không nhận nữa. Người ta hạ mình hòa đồng với chính chúng ta mà để ảnh hưởng cho chúng ta càng ngày càng tự tu, tự thức và tự tu tiến.

Cái thức bình đẳng là cần thiết của người tu Phật. Hướng về Phật tu mà không có bình đẳng, nói xấu

đạo này đạo nọ là ma quỷ, không phải là hướng về tu Phật. Tâm hướng về Phật phát triển tâm từ bi, quý trọng tất cả sanh linh tại mặt đất. Hành động tốt, hòa đồng tốt mới đi tiến được vạn linh đồng tiến với chúng ta. Cho nên, Vô Vi tu một thời gian cảm thức thế gian chẳng có ai tài. Chính người chịu tận dụng khả năng của chính mình thì người đó có cơ hội tiến, hướng về tâm linh mà hành sự thì mới có cơ hội thức giác nhiều hơn.

Cái pháp hay nhưng mà tâm ta nghĩ bậy, làm loạn, mê chấp, từ ăn uống cũng mê chấp, đi đứng cũng mê chấp, sai lầm, tưởng ta tu như thế này mới số một được, tu như thế kia là không có số một. Cái đó là sai! Khi mà chúng ta tu, pháp lực chúng ta mạnh, thì cái gì đến thì chúng ta cũng giải được, cũng cảm hóa được. Sợ đầu này, sợ đầu kia, là cái pháp lực yếu không tiến, và càng ngày tâm thức càng suy đồi và

không cởi mở được.

*Mơ màng ảo ảnh chẳng được trong
Tâm thân bất ổn càng thêm khổ
Khó tu khó tịnh tăng thêm động
Giải thoát bình tâm chẳng ước mong*

“Mơ màng ảo ảnh chẳng được trong”: Mơ màng ảo ảnh, chúng ta cứ mơ mơ màng màng. Tu mà cứ nghĩ tới chuyện Tiên Phật này kia kia nọ là mơ màng. Tâm không có trong.

“Tâm thân bất ổn càng thêm khổ”: Chúng ta là người phàm mà cứ so sánh với Phật Tiên làm sao so sánh được? Người ta thoát tục người ta mới thành Phật Tiên, mà chúng ta còn ở trong phàm tục mà so sánh sao được? Chúng ta chịu nương theo cái pháp khứ trước lưu thanh, để giải từ giai đoạn này tới giai đoạn nọ, thì chúng ta không còn khổ. Nếu chúng ta ôm ảo ảnh mà để tưởng tượng như vậy, thì chúng ta chỉ

gia tăng khổ thôi. Thấy những hình ảnh Tiên Phật là chúng ta càng khổ thêm.

Có cái pháp hành từ trước đi tới thanh, từ nặng đi tới nhẹ, chắc chắn đường đi chúng ta sẽ tiến tới nhẹ và hòa hợp với nhẹ để thăng hoa tốt đẹp. Nếu chúng ta:

“ Tâm thân bất ổn thì càng thêm khổ; Khó tu khó tịnh tăng thêm động”: Tu cũng không được, mà tịnh cũng không được. Muốn dứt bỏ một chuyện gì cũng không có giải quyết được thì tăng thêm động.

“Giải thoát bình tâm chẳng ước mong”: Chúng ta có nguyện ý từ trước đi tới thanh mới có cơ hội giải thoát được. Trước cứ ôm trước và gia tăng trước làm sao giải thoát được? Chúng ta có pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là giải trước lưu thanh. Dứt khoát mới là giải thoát, không còn ước mong nữa.

Người phàm kêu ngòi nhắm mắt thì tưởng buôn bán một lời mười, trúng số, tham dâm đủ chuyện nó hiện trong óc, không tiến nổi. Chúng ta người tu nhờ cái pháp, chớ không phải ngòi một đồng đó rồi quán tưởng, càng ngày càng khùng thêm. Có cái pháp hành giải rõ ràng, lấy nguyên khí của Trời Đất giải nó ra, lần lần chúng ta đi lên. Lên lần lần, chúng ta mới thấy rằng Trời Đất và Đạo là quan trọng

Cuộc sống của người tu Vô Vi là Trời, Đất, và Đạo chớ không phải tiền đâu! Tiền là ở trong cái giới giành giựt tạo sự đau khổ mà thôi. Chúng ta dứt khoát để cho tâm thân được an nhẹ, đêm đêm lo tu tiến. Dứt khoát ảo ảnh thì cái tâm chúng ta mới được trong. Chúng ta cần nguyên khí của Trời Đất để hít thở thấy khỏe. Chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển nó càng ngày càng sâu. Càng ngày càng lâu là nó giải được phần trước, nó

lưu phần thanh ở bên trong.

“Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai”, nhắm mắt chúng ta đã thấy ánh sáng rồi. Từ ánh sáng chúng ta đi tới, chúng ta sẽ thấy những cái chuyện siêu diệu ở bên trên Thiên Quốc, sắp đặt trật tự hơn thế gian. Không có cái cây nào méo, cây nào cũng ngay. Người nào cũng tốt, không có gieo họa cho người khác, mà chỉ có xây dựng và cứu độ mà thôi.

Tình Trời sống động là ở chỗ đó. Càng lên cao càng thấy tình Trời sống động. Lúc đó, chúng ta mới phát triển tình người. Chúng ta dứt khoát được thì tình người chúng ta sẽ phong phú. Ai gặp chúng ta, cần đến gì thì chúng ta chỉ có giúp đỡ mà thôi. Giúp đỡ trong xây dựng chớ không phải hướng dẫn người ta đi đến chỗ hư hoại. Chỉ gia tăng sức khỏe và giúp cho phần hồn được tiến hóa nhanh

nhẹ, tốt đẹp.

Chúng ta tu là phải tự tu, tự tiến. Bằng lòng hành thì phải hành cho đến đích chớ không nói: “Tôi hành chơi!”. Ngồi một chút rồi tôi đi cầu xin ông Phật phù hộ này kia kia nọ. Cái đó là trật. Phật nào đâu mà phù hộ? Phật là giải thoát. Mà chúng ta có đi lên cái giới đó, thì cái giới đó mới chiếu cho chúng ta. Chúng ta mới cảm thấy thanh nhẹ. Không tới đó không thấy sự trật tự cao siêu ở Bên Trên nó ra thế nào?

Cho nên đêm đêm chúng ta hành là mục đích khai triển trực giác để đánh lễ Phật. Chớ không phải chúng ta tu rồi để nhờ ông Phật tới giúp. Cái đó là sai. Chúng ta đã đi lên mới ngộ Ngài. Ngài mới ban chiếu luồng điện thanh nhẹ, trong tâm chúng ta đã thanh tịnh, chúng ta mới nhận được sự thanh nhẹ. Từ

đó chúng ta lại càng cảm thông Trời Đất, càng thấy rõ sức mạnh của Từ Bi và Đại Từ Bi thế nào !

Cho nên ở đời, người tu rất dễ tha thứ và thương yêu người phạm. Rồi như con em trong gia đình chúng ta nó có sai lầm một chuyện gì mà chúng ta không bằng lòng tha thứ, và thương yêu xây dựng nó thì nó tự động sẽ biến thành kẻ thù. Mà chúng ta giúp đỡ nó, nó ăn năn sám hối. Và khi nó hiểu được giá trị của sự thanh tịnh là vô cùng. Nó dứt khoát. Tương lai nó là người thật sự cứu đời, tiếp tay chúng ta xây dựng cho gia cang tốt và khu vực nó ở nhưn loại đều quý mến nó.

Đạt đến sự thanh nhẹ thì mới thấy rõ sự kết quả tu hành. Nếu chúng ta càng tu càng nặng, càng sân si, càng bóp mép sự thật là người đó đã đi sai rồi, đi không có đúng đâu. Trong

tự nhiên và hồn nhiên chúng ta phát triển thanh nhẹ như vậy, ánh sáng nhắm mắt bừng sáng trong tự nhiên và hồn nhiên, chớ không có mượn đèn thấp. Mới tỏ ra dày công chúng ta đã đạt được.

P hải tu đi, hành đi mới thấy rõ cái công năng, công phu giá trị của chúng ta đã đạt được thì người khác cũng có thể đạt. Nếu người nào dày công chịu tu, là người đó sẽ tiến tới tốt. Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định đầy đủ là hòa hợp với nguyên khí cả Càn Khôn Vũ Trụ, dẫn tiến tâm linh rõ ràng. Chỉ có tu mới giải quyết được. Càng tu, càng cao, càng sáng thì không tội phước nữa. Lúc nào cũng thanh thản bình an. Giờ nào chết cũng cảm ơn. Đường lối của chúng ta là đi về Thiên Quốc, chớ không phải ở thế gian. Chết lúc nào là chúng ta sẽ đi lúc đó. Quyết tâm nhiều ngày nó đã hình thành.

Đêm đêm mà thực hành quyết tâm như vậy thì nó sẽ đi đến đích, chớ không còn trì trệ. Tu cho bản thân, tu cho khối óc sửa tiến rõ rệt. Chớ không phải tu mà đi đọc sách rồi nói chuyện thiên cơ! Không có trách nhiệm đâu vào đâu hết! Hại người ta chớ không có giúp được ai. Sửa mình để ảnh hưởng người kế tiếp mới là thật. Không chịu sửa mình, không bao giờ ảnh hưởng được người kế tiếp. Nói cho hay, không chịu sửa mình là không đúng.

C hương Kinh nào cũng nhắc nhở người tu thiên phải cố gắng khai triển tâm thức của chính mình, mới diệt được con ma lười biếng. Mà đi ngược lại là đều gia tăng con ma lười biếng: chỉ có ngủ, không có thiền; thành ra tu hoài không thấy kết quả, là vậy.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên